

Menniskiones lijffz ostadigheet betrachtat då then ehrborne wijse och wälac...

1 Ic Fo1.

National Library
of Sweden

Wennistiones

Luffz Stadigheet

betrachtat
da

Dhen Ebreborne Wiſſe och Wälachtade Herren

G. ANDERSJOHANSON,

Förnähm Råd och Handelsman i Wifborg /

Efter een Ehrbar Wandel / förmedelst dhen timmeliga Döden uthi
en Sahl. Stund quitterade dhetta Jordista i Stockholm Anno 1682
den 20 April, och uthi Höge och förnähme Personers
Närvaro / efter wanligt Sätt til sin Hwiflokame
mare ledsagades uthi Stockholms Stadz
Store Kyrckla / samma Åhr
den 4 Julij.

Dhen Sahl. Mannen til Äbra / och
dhem Sorgbundnom til Tröst
aff

P. E.

Tryckt i Stockholm hos J. G. Eberdt.

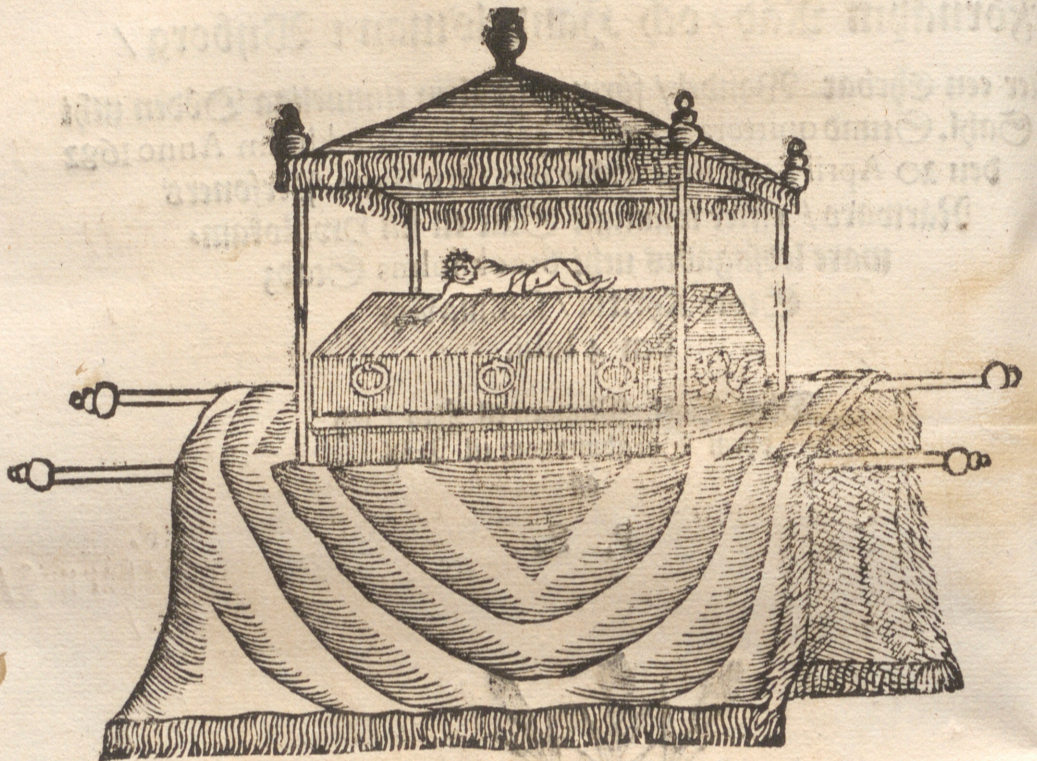

Jakta van Eijltexten, Psalm: 73. V. 23. 24. 25. 26.

*2. Mattheus.
see givde
ijfverigheit:*

De

Lijfwäl blifwer iagh allestädes widh tigh / ty tu håller migh widh mina
högra Hand. Tu leder migh efter titt Råd / och uptager migh
på Endalychtenne medh Xbro. När iagh hafwer tigh / så fräs
gar iagh efter Himmel och Jordh intet. Om migh ån Kropp och
Siäl försmåttade så åstu doch Guds alltid mins Hertas Tröst och
min Deel.

Matth. 25. V. 23.

Ach tu gode och trogne Tjenare / öfwer een ringa Ting hafwer tu varit
trogen / iagh skal sättia tigh öfwer mycket / gack in i tins Herras
Glädie.

Är man medh noga Aht vposfrar sina Tanckar
 Wärt Lüffz Östidigheet / som hjit och dñt alt wanckar /
 Dhet ey obilligt wñdh ett Skepp rätt liknas kan /
 Som vthaff Haffsens Wåg mänd' wältas af och ans
 Iastundom högas up och åter neder sänkas /
 Det effter Wågans Fart och altidh måste länkas.
 Det lägger ifrån Land och seglar bort sin koos /
 at komma snart igen Förhoppning har dher hoos.
 När Winden fogar sig det Råd man plå då taga
 At hñsa Segel up / det Steyrman mänd' behaga /
 Och låta Skeppet gå på Wågan för tu Sköt /
 Då kommes en ihog / at det kan snart få Stödt.
 Men Keefan blifwer stått / när Lyckan will sigh wända /
 At det til samma Hambn ey kan tillbaka lända /
 Vthan när dhet som bäst syns gå i wilda Haaff /
 Ett omildt Wäder snart kan Masten bryta aff.
 Då Skeppet hjit och dñt på Wågan måste kulra /
 Och lñda ett stort Meen aff Wågarna som bulra
 Och stöta Skeppet hårt / at det intet weet aff /
 Förr än en grymmer Wåg det störter uti Diwass.
 Då det medh Watn sñlt neder til diupet sänkes /
 Så at det mehr ey syns / nästan aldrig påtänkes.
 Ach hwad för Sorg får han som Skeppet då har wñst /
 Men Glädie dher emoot om han wñste rätt wñst /
 At Godzet i Behåll som vthi Skeppet warit /
 På Landet kommit är och i Förwarning tagit /
 Så at den Skadan han på Skeppet tagit har /
 Aldeles glömmet bort / som Skadan hans ey war.
 Allså wärt vñla Lüff denna Werldens Böllior /
 När det syns wara bäst / rätt hastigt öfwerhölliet /
 At det förr än man weet een hastig Anda taar /
 Och snarlīga bortglöms / som det som aldrig war.
 Exempel iagh har om ey många will framföra /
 Vthan wed detta mådl med ett allenast göra.
 Dhen Hederwärda Man som ligger nu på Båår /
 Som ett Exempel klar för edra Dgon står.

Han hilt på främmand' Ort långt bort från sina reste /
 Ut kom na snart igen han intet annat wiste /
 Men nu så hastelig aff Döden rastad är /
 Hwar aff wij kunna see hur' stadiget Liffwet är.
 När som ordur een Väck des Wain snart borttrinner :
 Alltså uthur wår Kropp Siälen hastigt förswinner.
 Fast han aff Döden är så hastigt slagen full /
 Så lefwer Rampnet doch medh Låff och Beröm full :
 Ty han een Christi Wån har lefwat i Gudzfruchtan
 Och ett Exempel war för andra uthi Tuchtan.
 Om mitt Taal gälla må / iagh rätt wål säna tör /
 Han uthi denna Werld har lefwat som sig bör /
 Fast han uthi sin Tjdh / det flera och erfahrit /
 Aff denna Werldzens Wag har offra drifwin warit.
 Aff Förfölliares nådt sampt illstiga Sund
 Effterfatt / som likwål honom en fånga kund'.
 Den Skadan närmast är / må sig en låta frändia /
 W. han medh största Flit och Alstwar effertänckia /
 Fast Skeppet är omfull / hwart Godzet hamnat har /
 Så får du weta firaxt hwem det til Hamnen bar.
 Han nu bortagen är från denna Sorgedahlen
 Och uthaff Englar fördd in uthi Frögdalen.
 Fast Kroppen ligger här aff Döden slagen full /
 Så lefwer Siälen doch hoos Gud uthan all skull.
 I som nu effter boo een högtbedröfwat Enckia /
 Låt Sorgen fara bort / och eder altjdh länckia
 Effter Gudz Wilia godh / och warer dhermedh nögd /
 Ty dhen som Sorgen gaff kan gifwa och så Frögd /
 Gudh then Ehr Sorgen sände har Medel dhen at stilla /
 Och Ehr för timmlig Sorg medh ewig Frögd upfylla.

